

нарича *кръгъ на склоненията*; такава на пр. е площта PSP_1 , коя преминува презъ осьтъ на свѣтътъ и мястото на свѣтилото S . Тѣй като меридиантъ преминува сѣщо така презъ осьтъ на свѣтътъ, то, той ще бѣде сѣщо така перпендикуларенъ къмъ екватортъ, както и кръговетѣ на склоненията; нѣ ся отличава отъ тяхъ съ туй, че за сяко място на наблюдаване, той представлява площъ неподвижна при обрѣщанieto на небесный сводъ; а кръговетѣ на склоненията ся мърдатъ заедно съ сводтъ около осьта на свѣтътъ PP_1 ; единъ подиръ други дохождатъ тѣй въ съвпаданіе съ меридиантъ и единъ подиръ други го оставятъ. Въ моментъта на това съвпаданіе звѣздата преминува, презъ меридиантъ и това преминуване ся нарича *кульминация* на звѣздѣтъ, а высочината и въ този случай ся нарича *меридионална*. За звѣздытъ, кои описватъ надъ горизонтътъ пълны кръгове, меридионалната высочина е най голѣмата отъ сичкы высочины, които има звѣздата връхъ горизонтъта на наблюдателтъ; звѣздытъ, кои описватъ пълны кръгове, или звѣздытъ, кои не залазятъ, стѣпатъ връхъ меридиантъ два пѣти и въ единый случай иматъ най голѣма, а въ другытъ най малка высочина надъ горизонтътъ: преминуването на тѣя звѣзды презъ меридиантъ въ първый случай ся нарича *горня*, а въ второй — *долня кульминация*.

За да опредѣлимъ положението на свѣтило S (чѣрт. 11), нека прокараме презъ него кръгъ на склонениято PSP_1 ; нека той пресѣче екватортъ въ точкѣтъ M ; джгата SM , коя показва *жгълото разстояние на свѣтилото отъ екватортъ*, като го считаме по кръгъта на склоненията, нарича ся *склонение на свѣ-*

Чѣрт. 11.

